

Diskoak

IKER BARANDIARAN

La ciudad de las palmeras.

Muy Fellini.

Gor.

Iraupena: 46'02". 9 euro.

Tempo lasaiaren eta distortsioaren arteko sentiberatasuna

IRUÑEKO BIKOTEAK (bateria, gitarra eta ahotsa oinarrian) indie deritzon mantu zabalaren pean idazten ditu kankak, iraganean beste proiektu batzuetan jorratutako estilo gogorretatik urrunduz. Harrituta utzi nau istorioak kontatzeko erabilitako errezitatu-tonuak, pop-ean erabat finkatuta. Eta tempo oso neurtuak nagusi badira ere, bada intentsitatearekin jokatzeko tentaziorik, baita noisearen distortsio bihurrik eta Neil Youngen tamainako

gitarra basatirik ere. 1990eko hamarkadan gogor finkatutako koordinatuez hitz egiten ari garenez, saihestezina da Dinosaur Jr., Yo La Tengo edo Los Planetas gogora ekartzea, baina emaitza aberatsagoa da, aipatutakoez gain, mugaldeko ezaugarriak ere badi-tuelako. Eta gaztelaniaz idatzitako hitzak sentiberak dira, gaztaroko ton-takeriarik gabekoak.

www.myspace.com/muyfellini

Edu Ugarte - Muy Fellini

«Gaur egungo indie-ak ez nau erakartzen, guztia pentsatuta, bideratuta eta egituratuta duelako»

“Palmeren hiria ez zen bizitzeko leku onena”. Nolakoa da Iruñea talde batentzat?

Ez da Madril eztaartzelona ere, hemen ez dira halako gertaerak ematen, baina ondo dago. Aukerak aurkitzeko kanpora jo beharra duzu, baina luzaroan onuragarria da. Hirietan gaur onena dena bihar zaharkitua gelditu da, gauzak azkarregi doaz eta hori nekagarria da.

“Tristura honek zitala egiten nau”. Baina hori gabe aurkituko zenukete inspiraziorik?

Ez, arrazoi osoa duzu. Pozik egon gabe kanta alai bat egiteak ez du emaitza onik ematen. Agian saiatu gaitezke whisky, rock-and-roll eta bikini-festei buruz idazten, baina seguruenik ez zen oso sinesgarria izango.

“Malenkonía eta neurtutako errealis-moa”. Taldearen definizio aproposa?

Bai, baina orain aldaketa prozesuan

Edu Ugarte (ezkerra) eta Juan Maravik osatzen dute taldea.

gaude eta zuzenekoak gogortzen hasiak gara.

Zuenak moduko diskoek erakusten dute indie-ak kolore asko dituela?

Indie etiketa asko prostituitu da azken urteotan. Gaur egungo indie-ak ez nau asko erakartzen, guztia pentsatuta, bideratuta eta egituratuta duelako. Lehen irekia-goia zen.

Dinosaur Jr. eta Yo La Tengo, alderdi basatiak eta poperoak dituzten bi talde horiek oso barneratuta daude zuen kromosometan...

Bai. Gure bi talde gustukoenetakoak dira, izugarritzko ibilbidea dutenak. Yo La Tengorekin asko identifikatzen gara; gai dira abesti oso gitarreroak eta oso lasaiak egiteko, eta diskoak erabat aldatzen dira. Musikarekiko ikuspegi hori daukagu, ez lerrokatzea eta unean uneko konposatzeko sena ez mugatzea.

Transformación, El verano... Neil Youngen “Mirrorball”-ek asko eman dizue, ezta?

Neil Young gure lehen diskoa bideratzeko oso garrantzitsua izan zen. Eta entzunaldi horietako batzuk *Transformación*en islatzen dira, bai. *El verano*ri dagokionez REMen *Automatic for the people* lanaren oihartzunak dituela esango nuke. ■

